

въ интереса на Вашето спокойствие да се проститѣ съ писателството, но да се освободите отъ менъ?

— Заповѣдвамъ ти да мълчишъ! Азъ съмъ честенъ. Съвѣстѣта ми . . . — нервно подскочи Де Ла Рокъ. — Знамъ какво правя. Съ цената на всичко азъ трѣбва да стана писателъ — голѣмъ, известенъ писателъ. Цѣлъ свѣтъ трѣбва да падне въ краката ми.

— Ето на тая страница ти построи хъ нова кжщичка. Хайде влизай!

— Много е малка господине писателю, не се хващамъ.

— Добре, ето ти по-голѣма. Влизай!

— Пакъ не се хващамъ.

Де Ла Рокъ започна усилено да пише.

— Ето построи хъ ти нова. Влизай! . . . Ето втора, ето трета, четвърта, пета, влизай! . . . Боже мой, но колкото повече увеличавамъ сградата, толкова повече и ти растешъ. Какво става съ тебе господинъ елементъ?

— Да господине писателю, азъ раста съ времето, съ днитѣ, съ часоветѣ, съ минутитѣ дори. А колкото повече азъ раста, толкова повече ти дребнѣнешъ, намалявашъ, свивашъ се и скоро ще бждешъ погребанъ въ орѣхова черупка.

— Но азъ тѣй много искамъ да стана писателъ и тебъ въ романитѣ си да вмъкна.

— Тогава ще слѣзешъ долу въ низинитѣ между въшкитѣ, между бълхитѣ, между болеснитѣ, въ царството на туберкулозния бацилъ. Тамъ ще потърсишъ герои за своитѣ романи.